

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **plk. MUDr. M. B.**, zast. advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., společníkem HAVEL & PARTNERS s.r.o., Na Florenci 2116/15, Praha, proti žalovanému: **ředitel sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany**, Tychonova 221/1, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2021, čj. MO 177626/2021-1457, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2024, čj. 10 Ad 10/2021-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Žalobce [náčelník Centra zdravotních služeb (CZS) Bechyně] podal dne 11. 10. 2016 žádost o poskytnutí (a doplacení) příplatku za zvýšenou odpovědnost podle § 68e zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. O té několikrát rozhodovaly správní orgány (neboť jejich rozhodnutí byla vícekrát zrušena a vrácena k dalšímu řízení). Podstatné je, že ředitel Agentury vojenského zdravotnictví (AVZ) žalobcovu žádost dne 1. 2. 2021 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021 zamítl a potvrdil tak rozhodnutí ředitele AVZ. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

2. Kasační řízení

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud totiž nevypořádal námitku žalobce, že Armáda ČR (AČR) nemá právní osobnost odlišnou od státu. Proto tvoří nedílnou součást státního mechanismu reprezentovaného Ministerstvem obrany (MO). Stěžovatel v žalobě namítal, že splňuje podmínky pro přiznání příspěvku za zvýšenou odpovědnost z pozice velitele organizačního útvaru MO. Městský soud toliko

vedl, že stěžovatel nepředložil žádné konkrétní důkazy ani přesvědčivé zdůvodnění a jeho úvahy jsou čistě hypotetické. V konkrétním vypořádání odkázal na rozhodnutí správních orgánů. Následně uvedl, že úloha soudu není založena na tom, že by měl domýšlet neúplné a hypotetické úvahy stěžovatele. Městský soud tedy odmítl vypořádat stěžovatelovu námitku. Posouzení vztahu AČR a MO je přitom otázkou výkladu práva, nikoliv otázkou věcnou.

[3] Z opatrnosti uvedl stěžovatel podrobné argumenty pro posouzení AČR coby součásti MO a AVZ coby organizačního útvaru MO v kontextu § 68e zákona o vojácích. Ty stěžovatel považuje za další důkaz, že AVZ a jí podřízené CZS Bechyně jsou součástí MO. To měl městský soud zohlednit. Z uvedeného plyne, že CZS Bechyně je organizačním útvaru MO. Stěžovateli proto náleží příplatek podle § 68e zákona o vojácích také z titulu velitele organizačního útvaru ministerstva.

[4] Dále stěžovatel namítá nesprávné posouzení otázky nároku náčelníků CZS na příplatek za zvýšenou odpovědnost. Hlavním vodítkem úvahy městského soudu a žalovaného je historický výklad právních předpisů. Podle něj měl příplatek za zvýšenou odpovědnost náležet pouze velmi omezenému počtu osob ve vedoucích pozicích a původní znění § 68e zákona o vojácích a rozkazu ministra obrany č. 14/2016 (*Peněžní náležitosti a další plnění vojáků z povolání a vojáků v záloze ve službě*, dále jen RMO č. 14/2016) nebylo přesné. Citované ustanovení ovšem zakládá veřejné subjektivní právo na plnění, jež nelze omezit jinak než zákonem (nikoliv extenzivním výkladem či vnitřními předpisy). Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že u stěžovatele (náčelníka CZS Bechyně) nejsou splněny podmínky pro přiznání příplatku.

[5] RMO č. 14/2016 přiznává v příloze 1 náčelníkovi CZS Bechyně pravomoci služebního orgánu s odkazem na čl. 1. V příloze jsou tedy specifikovány jednotlivé služební orgány, které jsou oprávněny činit úkony ve věcech služebního poměru tak, jak je stanoví čl. 1. Subjekty uvedené v příloze 1 je třeba považovat za služební orgány, a tedy vedoucí organizačního celku, který je vojenským zařízením. Jednotlivá CZS jsou navíc definována svou místní příslušností a každé zvláště spadá pod velení náčelníků CZS, kteří jsou v organizační struktuře vůči řediteli vojenského zařízení v postavení vedoucích vojenských zařízení.

[6] Městský soud argumentuje také přílohou 6 RMO č. 14/2016, v níž je pro účely odměn do II. kategorie v čl. 2 písm. u) uvedena celá AVZ. Sám městský soud uvádí, že CZS Bechyně je organizačním prvkem AVZ. To podporuje předpoklad, že každý náčelník, vedoucí nebo ředitel zařízení v rámci AVZ je zařazen do II. kategorie pro účely příplatku.

[7] K posouzení charakteru CZS Bechyně stěžovatel uvedl, že se jedná o organizační útvar MO a zároveň vojenské zařízení. To vyplývá ze specifického postavení AČR. Městský soud vycházel zejména z výkladu vnitřních předpisů, ačkoliv je klíčové naplnění znaků zákonné úpravy. CZS Bechyně splňuje všechny definiční znaky vojenského zařízení.

[8] Městský soud neposoudil komplexně CZS Bechyně jako samostatnou součást ozbrojených sil určenou k zajišťování potřeb ozbrojených sil a MO. Uvedl pouze, že odkaz na webové stránky MO a vlastní akreditace uvedenou skutečnost neprokazují, že vysvětlení

pokračování

žalovaného působí věrohodně (záměrné nepřesné označení CZS Bechyně na razítkách i stěžovatele za náčelníka vojenského zařízení z důvodu chybného přetrvávání používání funkce z doby před reorganizací v roce 2013). Skutečnost, že CZS Bechyně je podle městského soudu organizačním prvkem AVZ, sama o sobě nemá vliv na to, zda jej lze považovat za samostatný útvar. AVZ je například přímo podřízena sekci podpory MO, přesto není pochyb, že je považována za samostatnou pro účely přiznání příplatku podle § 68e zákona o vojácích. Stejně tak fakt, že CZS Bechyně je přímo podřízeno AVZ, není důvodem, proč by CZS Bechyně nemělo být považováno za samostatné. Napadený rozsudek neuvádí konkrétní argumenty.

[9] Pro kontext stěžovatel uvedl, že po dobu svého působení ve funkci náčelníka CZS Bechyně samostatně hospodařil s veřejnými prostředky, sestavoval ekonomické výkazy o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích a samostatně vykonával funkci služebního orgánu. Za všechny tyto činnosti dislokovaného zařízení nesl formální i věcnou odpovědnost a vykonával je dobře.

[10] Podmínka samostatnosti a zajišťování potřeb ozbrojených sil a MO jsou v případě CZS Bechyně splněny. Městský soud se nevyjadřuje k tomu, proč by tento závěr neměla podporovat skutečnost, že CZS mají vlastní zdravotnické akreditace od Ministerstva zdravotnictví, bez ohledu na to, že poskytovatelem zdravotnických služeb je ve všech případech uvedeno MO (nikoliv AVZ).

[11] Stěžovatel shrnul, že v období od 1. 7. 2016 do 31. 3. 2018 naplňoval podmínky pro přiznání příplatku podle § 68e zákona o vojácích, a to jak z pozice funkce náčelníka vojenského zařízení, tak i z pozice velitele útvaru MO. Vykonával totiž funkci náčelníka CZS Bechyně, které je součástí AČR a AVZ. AČR je organizačním útvarem MO. Proto stěžovatel působil ve funkci velitele organizačního útvaru MO. CZS Bechyně naplňuje všechny znaky vojenského zařízení.

[12] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Městský soud jasně uvedl, že žalobní námitka se zabývá čistě hypotetickou úvahou stěžovatele. Městský soud následně odkázal na rozhodnutí správních orgánů, které se s možnou pozicí stěžovatele jako velitele organizačního útvaru vypořádaly.

[14] Stěžovatele nelze považovat za velitele organizačního útvaru MO. Vnitřní předpisy resortu MO používají pojmy „resort MO“ a „MO“, které stěžovatel zaměňuje nebo slučuje. Stěžovatel má pravdu, že MO je organizační složkou státu a AČR nemá právní osobnost odlišnou od státu. Vnitřně se však resort MO dále dělí na jednotlivé prvky a existuje zde vnitřní organizační struktura. Ředitelé nebo velitelé organizačního útvaru MO jsou vedoucími představiteli MO, kteří jsou přímo podřízeni ministroví. Mezi ně však stěžovatel v daném období nepatřil. Přímým nadřízeným stěžovatele byl ředitel AVZ, nikoliv ministr. Název zastávané funkce se ani po jazykové stránce neshoduje s názvem funkce, kterou stěžovatel údajně zastával.

[15] Stěžovatel se pokouší dovodit, že CZS Bechyně je organizačním útvarem MO. To je ovšem organizačním prvkem organizačního celku AVZ. Není správný ani závěr stěžovatele, že vztah nadřízenosti a podřízenosti má vliv na to, zda je organizační prvek samostatný. CZS Bechyně není zřízeno jako samostatný útvar či vojenské zařízení. Ve smyslu vnitřních předpisů resortu MO je organizačním prvkem organizačního celku AVZ. O tom svědčí i plný název „*Centrum zdravotních služeb Bechyně Agentury vojenského zdravotnictví*“.

[16] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[17] V replice stěžovatel uvedl, že doložil konkrétní argumentaci prokazující, že AČR je součástí MO. Podle žalovaného je třeba rozlišovat mezi pojmy „resort MO“ a „MO“. To dovozuje z organizačního řádu MO, který ovšem nedoložil. Aktuální znění organizačního řádu zní jinak. Čl. 112 organizačního řádu MO potvrzuje, že CZS Bechyně je organizačním útvarem MO, neboť uvádí: „*Řediteli sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany je přímo podřízena Agentura vojenského zdravotnictví.*“ Podle stěžovatele pojmy „MO“ či „resort MO“ nevylučují charakter CZS Bechyně coby organizačního útvaru MO. Z čl. 1 odst. 3 písm. j) organizačního řádu nevyplývá, že CZS Bechyně nesplňuje tuto definici.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost není důvodná.

3.1 Námitka nepřezkoumatelnosti, CZS Bechyně jako organizační útvar MO

[19] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[20] NSS připomíná, že stěžovatel v žalobě namítal především nesprávný výklad pojmu *vojenské zařízení*, jehož znaky podle něj CZS Bechyně naplňuje. Po této obsáhlé argumentaci dále – o poznání stručněji – reaguje na názor žalovaného (který ovšem vytrhává z kontextu celého odůvodnění), podle něhož CZS Bechyně zcela jistě není *organizačním útvarem MO*. Stěžovatel uvedl, že situace „*nemusí být tak jednoznačná, jak se domnívá žalovaný*“. „*Na pováženou*“ je podle stěžovatele to, zda není celá AČR se všemi organizačními součástmi začleněna do struktury MO. „*Pokud by tomu tak bylo, pak by [stěžovatel] zároveň splňoval (navíc) i další paralelní podmínku pro přiznání příplatku, a to že byl velitelem organizačního útvaru ministerstva.*“ Následují úvahy o tom, že AČR nemá právní osobnost odlišnou od státu, a proto tvoří nedílnou součást MO (a že judikatura a právní předpisy nejsou jednoznačné). Stěžovatel v žalobě dále dovozuje, že „*naznačený výklad by vedl i jen sám o sobě také k úspěchu [stěžovatele], neboť by byl jako náčelník CZS Bechyně zprostředkovaně i velitelem organizačního útvaru ministerstva*“. I na tomto základě se tedy stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

[21] Podle NSS je žalobní argumentace, jež se týká posouzení CZS Bechyně jako *organizačního útvaru MO*, pouze vedlejší úvahou, kterou stěžovatel sám výslovně formuluje v hypotetické, resp. podmiňovací rovině. Přesně tak vnímal stěžovatelovy argumenty městský soud. Za popsanych okolností je z hlediska přezkoumatelnosti dostatečné, uvedl-li městský soud, že stěžovatel nepředložil žádné přesvědčivé zdůvodnění svých hypotetických úvah, a ve zbytku stěžovatele odkázal na rozhodnutí správních orgánů. NSS považuje za přezkoumatelné též (následně) konstatování městského soudu, že na jeho závěru nic nemění

pokračování

ani polemika stěžovatele s právním charakterem a postavením AČR (zda se jedná o otázku věcnou, či právní, není v daném ohledu podstatné).

[22] Pro úplnost NSS uvádí, že správní orgány se posouzením CZS Bechyně jako *organizačního útvaru MO* zabývaly v kontextu posuzované právní úpravy, nikoliv v návaznosti na stěžovatelovu argumentaci. Dospěly k závěru, že CZS Bechyně není *organizačním útvaru MO*. NSS upozorňuje, že ani v žádosti o příplatek, ani v žádných dalších podáních před správními orgány (výzvách k úhradě dlužné částky či odvoláních) stěžovatel nenamítal, že by mu příplatek náležel z pozice vedoucího *organizačního útvaru MO*. Jeho tvrzení směřovala výhradně na podporu názoru, že CZS Bechyně je *vojenským zařízením*. Tomu z povahy věci odpovídá rozsah a podstata argumentace v odůvodnění správních rozhodnutí.

[23] NSS uzavírá, že kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů není důvodná.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti „z důvodu opatrnosti a s ohledem na klíčový charakter této části právního posouzení“ uvádí, která „*právní východiska*“ jsou podle jeho názoru důležitá pro *postavení AČR*. Stěžovatel však pomíjí, že tuto svou argumentaci neuvedl ani v řízení před správními orgány, ani v žalobě (kde sice stručná argumentace o postavení AČR zazněla, ale zdaleka ne v podobě, kterou stěžovatel uvedl v kasační stížnosti). Nejedná se přitom toliko o rekapitulaci právních předpisů, jak se stěžovatel snaží podsunout. Fakticky jde o zcela nové argumenty, jež mají podpořit výše uvedenou hypotetickou úvahu o CZS Bechyně coby *organizačním útvaru MO*. NSS opětovně sděluje, že tvrzení stěžovatele v řízení před správními orgány se týkala posouzení CZS Bechyně jako *vojenského zařízení*. V žalobě stěžovatel uvedl hypotetickou, doplňkovou úvahu o CZS Bechyně jako *organizačním útvaru MO* (a v rámci ní zmínil dílčí poznatky o AČR). V kasační stížnosti najednou věcně argumentuje, proč je CZS Bechyně *organizačním útvaru MO* (resp. že to plyne z postavení AČR, kterou novým způsobem argumentačně propojuje s AVZ, MO, Generálním štábem AČR a služebním poměrem příslušníků bezpečnostních sborů). Za této situace vyhodnotil NSS popsanou dílčí námitku jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

3.2 Námitka nesprávného posouzení nároku náčelníka CZS Bechyně na příplatek

[25] Dále se NSS zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky nároku náčelníků CZS na příplatek podle § 68e zákona o vojácích.

[26] Podle § 68e zákona o vojácích *veliteli vojenského útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství náleží příplatek až do výše 15 % služebního tarifu stanoveného v § 68 odst. 2. Příplatek se zaokrouhluje na celé desetikoruny směrem nahoru* (pozn. NSS – do 30. 9. 2017 znělo ustanovení následovně: *Veliteli vojenského útvaru, vojenského záchranného útvaru, náčelníkovi, vedoucímu nebo řediteli vojenského zařízení nebo vojenského správního úřadu a řediteli nebo veliteli organizačního útvaru ministerstva nebo Vojenského zpravodajství, který je ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření v veřejnými prostředky, sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích, náleží příplatek až do výše 15 %*

služebního tarifu stanoveného v § 68 odst. 2. Příplatek se zaokrouhluje na celé desetikoruny směrem nahoru).

[27] Podle § 13 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, je armáda základem ozbrojených sil a organizačně se člení na vojenské útvary a vojenská zařízení, které se mohou slučovat do větších organizačních celků.

[28] Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ozbrojených silách MO při řízení armády zřizuje a ruší vojenské útvary a vojenská zařízení.

[29] Podle § 2 odst. 3 zákona o ozbrojených silách vojenské zařízení je samostatná součást ozbrojených sil, která je určena k zajišťování potřeb ozbrojených sil a ministerstva, s vlastním názvem, číselným označením a místem stálé dislokace; v čele vojenského zařízení je náčelník, vedoucí nebo ředitel (dále jen „náčelník“).

[30] Podle § 7 odst. 2 zákona o ozbrojených silách vydává ministr k zabezpečení úkolů armády rozkazy, které jsou závazné pro vojáky v činné službě.

[31] Podle čl. 1 odst. 1 rozkazu ministra obrany č. 22/2017 (Zásady tvorby organizační struktury a vnitřní systematizace organizačních celků resortu MO, dále jen RMO č. 22/2017) tento rozkaz upravuje zásady a postup vedoucích zaměstnanců při vytváření organizační struktury organizačních celků a jejich vnitřní systematizaci.

[32] Podle čl. 2 odst. 1 RMO č. 22/2017 se organizačními celky pro potřebu tohoto rozkazu rozumějí vojenské útvary a vojenská zařízení AČR, krajská vojenská velitelství a újezdní úřady, organizační útvary Generálního štábu AČR a Vojenské policie a vojenská zařízení přímo podřízená MO. Podle odst. 3 se organizačními složkami pro potřebu tohoto rozkazu rozumějí souhrny organizačních prvků shodného zaměření. Organizační složku tvoří jeden nebo více organizačních prvků. Podle odst. 4 se organizačními prvky pro potřebu tohoto rozkazu rozumějí ucelené části tabulky počtů, které mají stanovenou samostatnou působnost. Organizační prvek tvoří jedno nebo více systematizovaných míst.

[33] Podle čl. 4 odst. 1 RMO č. 22/2017 tvoří organizační strukturu organizačního celku jeho organizační prvky.

[34] Podle čl. 5 odst. 1 RMO č. 22/2017 musí název organizačního celku a jeho prvků odpovídat jazykovým a terminologickým požadavkům a musí stručně a výstižně vyjadřovat obsah jejich činnosti. Podle odst. 2 je součástí názvu organizačního celku a organizačního prvku označení jeho postavení v organizační struktuře resortu MO.

[35] Podle čl. 6 odst. 1 RMO č. 22/2017 se postavení organizačních celků v organizační struktuře resortu MO vyjadřuje jejich začleněním do organizačních stupňů. Číselník organizačních stupňů je stanoven v příloze. Podle odst. 3 mají organizační prvky organizačního celku zpravidla postavení odboru, oddělení, skupiny, pracoviště, centra [...].

[36] Podle čl. 16 RMO č. 22/2017 se pro řízení odborných činností může zřizovat organizační prvek centrum. V organizační složce velení centra se zpravidla plánuje náčelník centra, popř.

pokračování

náčelník centra a zástupce náčelníka centra. U centra zdravotních služeb Agentury vojenského zdravotnictví se navíc plánuje vrchní sestra centra.

[37] Podle přílohy RMO č. 22/2017 (*Číselník organizačních stupňů*) vyjadřuje tento číselník základní organizační členění organizačních celků. Pod kódovým označením 30 (*Organizační celky v podřízenosti organizačních útvarů MO a vojenské správní úřady a služební úřady*) a kódovým označením 31 (*Organizační celky, které jsou tvořeny odbory nebo organizačními prvky jim na roven postavenými a samostatnými odděleními*) je uvedena Agentura vojenského zdravotnictví.

[38] Podle čl. 6 odst. 1 RMO č. 14/2016 *vojákov, který splňuje podmínky pro nárok na příplatek za zvýšenou odpovědnost, náleží tento příplatek měsíčně ve výši podle toho, je-li vedoucím organizačního celku zařazeného do I. až IV. kategorie. Podle odst. 4 je zařazení organizačních celků do I. až IV. kategorie uvedeno v příloze 6. Státní tajemník MO aktualizuje jednou ročně zařazení organizačních celků do jednotlivých kategorií.*

[39] Podle přílohy 6 bodu 2 RMO č. 14/2016 *se pro účely nároku na příplatek za zvýšenou odpovědnost zařazují do II. kategorie tyto organizační celky: u) Agentura vojenského zdravotnictví.*

[40] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že hlavním vodítkem úvahy městského soudu a žalovaného je historický výklad právních předpisů. Podle NSS byl tento výklad vzhledem k okolnostem nyní projednávané věci namístě. Stěžovatel totiž svou žádost o přiznání a doplacení příplatku (ze dne 11. 10. 2016) odůvodnil tím, že byl určen služebním orgánem, který je oprávněn činit úkony ve věcech služebního poměru. Dále uvedl, že přílohou 6 RMO č. 14/2016, „*která řeší rozdělení organizačních celků do kategorie pro účely nároku na příplatek za zvýšenou odpovědnost, jsem byl zařazen do II. kategorie. Protože jsem pověřen výkonem služby v tomto personálním zařazení [...], kde jsem v souladu s § 68e ministrem zmocněn k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky [...], opakovaně provádím sestavování ekonomického výkazu o vyčleněných a použitých finančních prostředcích a personálních a majetkových zdrojích [...], žádám dnem 1. 7. 2016 doplatit a nadále vyplácet příplatek za zvýšenou odpovědnost dle ustanovení čl. 6 odst. 2 RMO č. 14/2016*“.

[41] Stěžovatel v žádosti kladl důraz na své zmocnění k hospodaření s veřejnými prostředky. Zjevně tím reagoval na znění § 68e zákona o vojácích účinné do 30. 9. 2017. Tehdy bylo jednou (nikoliv jedinou) z podmínek získání příplatku zmocnění k hospodaření s veřejnými prostředky. Stěžejní podmínkou však bylo (a i nadále je), aby voják vykonával jednu z funkcí, jež jsou v citovaném ustanovení přesně vyjmenovány. Jak uvedl NSS již v rozsudku ze dne 28. 8. 2018, čj. 2 As 147/2017-23 (body 25-27), záměrem zákonodárce bylo přiznat příplatek naprosto přesně vyjmenovaným osobám v určitém služebním (velitelském) zařazení. Daný příplatek nelze vnímat (izolovaně) jako kompenzaci za hospodaření s veřejnými prostředky, neboť takto jej zmíněné ustanovení nevymezuje. Jinými slovy, ne každá osoba, která vykonává určitou velitelskou funkci, má nárok na příplatek podle § 68e zákona o vojácích.

[42] Důvodová zpráva k novele zákona o vojácích č. 263/2017 Sb. vysvětluje přesně to, co je uvedeno již výše. V praxi totiž byly zaznamenány žádosti o příplatky vojáků, kteří byli

zmocnění k samostatnému hospodaření s veřejnými prostředky, ale nebyli odpovědní za celkový chod organizačního celku (tedy nesplňovali onu podstatnější podmínku). Novela proto zrušila podmínku zmocnění k hospodaření s veřejnými prostředky, aby se do budoucna předešlo výkladovým problémům.

[43] NSS souhlasí s posouzením městského soudu týkajícím se historického vývoje citovaného ustanovení a považuje za správné, že jej městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku provedl.

[44] NSS se naopak neztotožňuje s názorem stěžovatele, podle něhož městský soud vycházel zejména z vnitřních předpisů, ačkoliv stěžejní je znění zákonné úpravy. Stejně tak se NSS neztotožňuje s tím, jak stěžovatel chápe postavení CZS Bechyně. Stěžovatel totiž různými způsoby dovozuje, z jakých všech možných důvodů je funkce náčelníka CZS Bechyně jednou z funkcí vyjmenovaných v § 68e zákona o vojácích. Přitom však pomíjí základní a logickou právní úpravu, kterou NSS podrobně cituje výše.

[45] Z ní plyne, že AČR je tvořena vojenskými útvary a vojenskými zařízeními. Zákon svěřuje kompetenci k jejich zřizování či rušení Ministerstvu obrany, které je tak oprávněno rozhodovat o jejich struktuře, podobě a organizaci. V § 7 odst. 2 zákona o ozbrojených silách se stanovuje zákonné zmocnění ministra, aby k zabezpečení úkolů AČR vydával rozkazy, jež jsou závazné pro vojáky v činné službě. Pravomoci MO, resp. ministra, jsou tedy ze zákona velmi široké (nemohou však překročit rámec zákonné právní úpravy).

[46] Přímo z § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ozbrojených silách vyplývá, že je to právě MO, kdo určuje podobu vojenských útvarů a zařízení. MO je tak oprávněno stanovit, jaký charakter mají konkrétní součásti AČR, jaké jsou jejich organizační prvky a kdo u nich vykonává velitelskou funkci.

[47] V důsledku tak bude právě z právního aktu MO (resp. ministra) vyplývat, kdo splňuje velitelskou funkci ve smyslu § 68e zákona o vojácích, a tedy komu náleží příplatek. Tím, že MO zřídí konkrétní vojenský útvar či zařízení s přesně stanovenou organizační strukturou a velitelskou funkcí (která jediná bude mít nárok na příspěvek podle § 68e zákona o vojácích), MO naplňuje své zákonné zmocnění. Nejedná se o „extenzivní výklad“ či „omezování zákona vnitřními předpisy“, jak v kasační stížnosti uváděl stěžovatel.

[48] Městský soud se tedy správně zabýval relevantními RMO. Z výše citovaných ustanovení RMO plyne, že AVZ je organizačním celkem, který je tvořen organizačními prvky. Ty mohou mít (obecně) podobu centra, u něhož se zpravidla plánuje náčelník. Z čl. 16 RMO č. 22/2017 plyne, že organizačními prvky AVZ jsou jednotlivá CZS, jejichž plný název zní „*centrum zdravotních služeb Agentury vojenského zdravotnictví*“.

[49] Pro účely nároku na příplatek podle § 68e zákona o vojácích zařazuje RMO č. 14/2016 do II. kategorie AVZ. Jednotlivá CZS nejsou v daném RMO vůbec zmíněna.

[50] NSS shrnuje, že CZS Bechyně není vojenským zařízením ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o ozbrojených silách, jak tvrdil stěžovatel. Nesplňuje totiž podmínku *samostatné součásti ozbrojených sil*, neboť se jedná toliko o organizační prvek AVZ. Stěžovatel opomněl, že je to

pokračování

právě MO, kdo v rámci zákonného zmocnění zřizuje, a tedy i určuje podobu vojenského zařízení a jeho struktury.

[51] Z toho důvodu není funkce náčelníka CZS uvedena ve výčtu osob, které mají nárok na příplatek podle § 68e zákona o vojácích. Podmínky pro čerpání příplatku splňuje pouze osoba ve velitelském postavení organizačního celku (zde vojenského zařízení), tj. ředitel AVZ. Žádné jiné osobě, byť je označena za *náčelníka CZS* jako organizačního prvku, zákon ani RMO nezakládají nárok na příplatek podle citovaného ustanovení.

[52] Stěžovatel v žalobě a kasační stížnosti směřuje velitelské služební zařazení s kompetencí činit úkony ve věcech služebního poměru. To ale není totéž. Velitelské služební zařazení ve smyslu § 68e zákona o vojácích vzniká v souvislosti se zřízením organizačního celku, zde vojenského zařízení AČR, kterým je AVZ [srov. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ozbrojených silách]. Zákonné zmocnění činit úkony ve věcech služebního poměru plyne z § 2 odst. 2 zákona o vojácích a ze své podstaty se týká pouze výšece povinností a kompetencí spojených se služebním poměrem (konkrétněji srov. body 27-28 rozsudku NSS ze dne 12. 9. 2018, čj. 1 As 110/2018-37). Argumentace stěžovatele pravomocemi služebního orgánu proto není pro posuzovanou věc přílehlavá. V popsáném ohledu NSS doplňuje úvahy městského soudu v bodech 69 až 71 napadeného rozsudku (které však samy o sobě ob stojí), v nichž se městský soud zabýval spíše odlišnou terminologií užitou v RMO č. 14/2016.

[53] Městský soud v bodě 79 dospěl k logickému závěru, že stěžovatelovy odkazy na webové stránky MO a údaje o vlastní zdravotní akreditaci nejsou relevantní. Jinak řečeno, organizační prvek (CZS) může mít samostatný údaj na webových stránkách a disponovat zdravotní akreditací bez ohledu na to, jaké je jeho postavení v organizační struktuře AČR. Žádná úzká vazba v tomto ohledu neplyne ani z právních předpisů, ani z RMO.

[54] NSS shrnuje, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že náčelník CZS Bechyně není oprávněn čerpat příplatek podle § 68e zákona o vojácích. Kasační námitka nesprávného posouzení věci proto není důvodná.

4. Závěr a náklady řízení

[55] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[56] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. listopadu 2024

Ondřej Mrákota

10 As 27/2024

předseda senátu